

Část 5.-Utah

„Vítej v mém domově, v Utahu,“ řekl Kurtis. „Žil jsem tu dvanáct let. Naskoč!“ řekl a naskočil na svého choppera. Udělala jsem to samé. Po deseti minutách jsem vjeli do malé úzké uličky. Zastavili jsem před malým, ale krásným domem. Kurtis přešel k číselnému bloku a nacvakal do něj pět číslic. Kovové dveře se otevřely a my jsem vešli do domu. Uvnitř byla tělocvična, konferenční místnost, zelené a modré dveře. „Za zelenými dveřmi je tvůj pokoj, za modrými můj. Knihovna je v mém pokoji. Později tam zajdem,“ poučil mě Kurtis. Přikývla jsem a šla do svého pokoje. Pokoj byl velký a zelený. Rozhlídla jsem se po pokoji, viděla jsem velkou postel, pohovku, stůl s počítačem a vedle skřín. Zamkla jsem dveře a oblékla si černý top a džíny, odemkla jsem a zašla do dalšího pokoje. Stěny byly modré, na stole byly sendviče, čokoládový dort, dva šálky čaje a dvě židle naproti sobě. Jedna patřila muži v černém triku a šedých kalhotách s tmavě modrými očima hypnotizující nástěnné hodiny.

„Měla by sis seřídít hodinky,“ zamumlal.

„Nebude potřeba pane Trente, jsem zde,“

„Kde si byla tak dlouho?“ zeptal se, „nejsem trpělivý, jak víš.“

„Tak na co čekáme? Najezme se!“ řekla jsem.

„Přesně to jsem chtěl říct,“ řekl.

„Najezme se!!,“ křikla jsem, protože jsem měla hlad jako Rus. Vyhověl mi, pustili jsme se do jídla.

Když jsme dojedli, vydali jsme se ke dveřím, neměly kliku, vedle nich však bylo pět kruhů. Kurtis přiložil ruku na prostřední z nich. Dveře se otevřely. Chtěla jsem se zeptat, jak to udělal.

„Telepatie“

„Přestaň mi lézt do hlavy!!“ řekla jsem.

„Fajn,“ řekl klidně. Vešli jsme do knihovny.